

De nævnte anlægsarbejder var endeligt fuldført med udgangen af september måned 1933, og de samlede anlægsudgifter blev derefter opgjort til 4 645 852 kr., hvoraf de interesserede lodsejeres bidrag udgjorde 1 161 463 kr., der fordeltes af den i lovens § 4 omhandlede kommission (Ringkøbing Fjord Kommissionen af 1926) på de interesserede arealer, som i alt omfattede ca. 17 295 ha. Den 20. december 1941 var kommissionen færdig med påligningen af lodsejerbidragene på de ca. 12 000 parceller, og den herefter udfærdigede partsfordeling fremlagdes til offentligt eftersyn i de 23 sogne, som fordelingen omfattede. Den 31. december 1942 fremsendte kommissionen sit materiale til ministeriet for offentlige arbejder med henblik på opkrævning af bidragsbeløbene hos lodsejerne, men sagen stillede i bero under hensyn til, at der — specielt med henblik på afvikling af de omhandlede lodsejerbidrag — ved § 1, stk. 4, i lov nr. 141 af 30. marts 1942 om ændring i og tillæg til lov nr. 599 af 14. november 1940 om landvinding var givet landbrugsministeren bemyndigelse til ved godkendelse af nye landvindingssager at inddrage den et tidligere etableret afvandsingsanlæg påhvilende gæld i den nye sag, således at der til den gamle gælds betaling kunne ydes tilskud og lån på landvindingslovens vilkår. Indtil begyndelsen af 1949 havde ministeriet for offentlige arbejder imidlertid kun modtaget underretning om 7 af Det Danske Hedeselskab projekterede landvindingssager, hvori der var inddraget lodsejerbidrag til Hvide Sandeanlægget til et beløb af i alt ca. 202 000 kr., og da man på dette tidspunkt ikke mente at burde udskyde opkrævningen af bidragsbeløbene yderligere, blev der truffet foranstaltning til bidragenes inddrivelse gennem amtstuerne. Repræsentanter for lodsejerne fremsatte i den anledning indsigelse om, at bidragsforpligtelsen i sin tid burde have været tinglyst på de i partsfordelingen optagne ejendomme, samt at statens ret til at kræve bidragene betalt var forældet. Under hensyn til de fremdragne tvivlspunkter besluttede ministeriet at nedsætte et *opkrævningsudvalg* (Ringkøbing Fjord Udvalget af 1950), der på ministeriets vegne skulle søge bidragene inddrevet hos lodsejerne, om fornødent ved domstolenes hjælp.

Udvalget har i første række bestræbt sig for at sikre statskassens ret gennem en afbrydelse af den løbende forældelse, men for at få afklaret spørgsmålet om, hvorvidt Hvide Sande-bidragene kunne bortfalde over for godtroende købere af bidragspligtige ejendomme, fordi bidragspligten ikke var tinglyst, anlagde udvalget med ministeriets tilslutning ved Vestre Landsret en principiel retssag imod en gårdejer, der havde købt en sådan ejendom i 1945 uden kenskab til det utinglyste bidrag. Ved Vestre Landsrets dom af 7. maj 1951 blev det statueret, dels at bidragspligten ikke var forældet, dels at tinglysning af bidragene var unødvendig til beskyttelse af retten over for købere i god tro, idet landsretten